

אולם לדעת רבי – אין משלמים במעות אלו למספקי הקרבנות, אלא לאחר שקרבו הקרבנות, ואם כן בשעת התרומה, עדיין לא נתקדשו המעות, שעדיין אין לתת אותם לצורך הקרבנות, ורק אחרי שקרבו קרבנות, נתקדשו המעות. ולכן, אין השני מועל במעות הראשון, אלא אם כן נתן בשביל עצמו את שקלו של ראשון, אחרי שכבר קרבו קרבנות, ונתקדשו מעות מחצית השקל.

- אמנם לדעת מקצת החכמים, גם באופנים שנתן השני בשביל עצמו, אחרי שכבר נתקדשו המעות הללו, אין לחייבו קרבן מעילה, אלא אם כן ידוע שלאחר מכן יתרמו מעות אלו שנותן בשביל עצמו, ויקנו בהן קרבנות, אבל אם אותן מעות שנותן, ישארו בלשכה, ולא יתרמו, אין כאן מעילה, כי אין מעילה בשיריים. וכשארין לדעת אם יתרמו המעות הללו או לא, מספק אין לחייבו על המעילה. והאופן שבו יתחייב קרבן מעילה הוא, כשעושים כמו שעשו של בית רבן גמליאל, שהיו דוחקים את כל המעות לקופה, שלא יהיו שיריים כלל.

- ולדעת רבי מאיר, גם אם אותן מעות שנתן, ישארו בלשכה, ולא יתרמו, יש כאן מעילה, כי לדעתו יש מעילה בשיריים.

העניין הנ"ל נתבאר על פי פירוש תקלין חדתיך. ובעל קרבן העדה פירש באופן אחר.

נתן מחצית השקל מממון

של הקדש בדק הבית

מי שהיה בידו הקדש בדק הבית, והיה סבור שהוא חולין, ונתנו בשביל מחצית השקל, לדברי הכל לא מעל, אלא אם לבסוף תרמו את מחצית השקל שנתן, וקנו בו קרבנות ציבור.

והסיבה שבאופן הזה אינו מועל מיד, [כדין מי שנתן למחצית השקל ממון שקדש למחצית השקל, שמיד בנתינתו מעל^א], כי דווקא כשמשנה מדבר לדבר, כגון זה, שמתחילה עמד הקדש לבדק הבית, ועתה מוציאו מכך, להיות מחצית השקל קדשי מזבח, אינו מועל עד שיפגום, ויועיל מה שעשה, ולכן רק כשהקריבו קרבן במה שנתן, מעל. מה שאין כן זה שלא שינה דבר, שמתחילה היה למחצית השקל, וגם עתה הוא למחצית השקל,

^א ומה שנחלק רבי לעיל, היינו שאין השוקל מועל, אלא אם כן כבר קרבו קרבנות משקלים של שנה זו, אבל בדבר זה הכל מודים, שאם כבר נתקדשו השקלים, [או על ידי התרומה כדעת רבי שמעון, או על ידי שקרבו קרבנות מאותה תרומה כדעת רבי], מעתה, זה שנוטל מהשקלים הקדושים בשביל לתת מחצית השקל לעצמו, מועל הוא מיד.